

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) Ing. M. B., b) V. B.,** obou zastoupených JUDr. Jakubem Vozábem, advokátem se sídlem Pod vilami 747/10, Praha 4, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni,** se sídlem Radobyčická 12, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2010, čj. ZKI-O-52/401/2009, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 10. 2011, čj. 57 A 20/2010 - 102,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Žalobci podali ke Katastrálnímu úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Plzeň-město, návrh na opravu chyby v katastrálním operátu podle § 8 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů. Za chybu v katastru považovali (1) výmaz zápisu jejich vlastnického práva k budově na parc. č. 6338/2 a pozemku parc. č. 6338/2 v katastrálním území Plzeň, obec Plzeň, a (2) zápis vlastnického práva České republiky k předmětným nemovitostem, a domáhali se navrácení zápisu do původního stavu, jako kdyby k provedeným změnám nedošlo.

2. Katastrální úřad rozhodnutím ze dne 5. 11. 2009, čj. OR-49/2009-405/2, návrhu žalobců nevyhověl. K jejich odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 1. 2010, čj. ZKI-O-

52/401/2009, změnil rozhodnutí katastrálního úřadu tak, že upřesnil formální náležitosti výroku, ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

II.1

3. Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 28. 2. 2011, čj. 57 A 20/2010 – 44, zamítl. Ke kasační stížnosti žalobců Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 8. 2011, čj. 8 As 49/2011 – 87 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), zrušil rozhodnutí krajského soudu pro vady řízení a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

II.2

4. Rozsudkem ze dne 7. 10. 2011, čj. 57 A 20/2010 – 102, krajský soud žalobu opět zamítl.

5. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že katastrální úřad provedl v roce 1999 zápis vlastnického práva záznamem v souladu s § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zápisech práv k nemovitostem“). Soud vyšel především z posouzení listin, které byly doloženy k žádosti o záznam. Jednalo se o (1) rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 14. 12. 1998, čj. 30 C 26/97 – 61 (dále jen „rozsudek okresního soudu“), (2) hospodářskou smlouvu ze dne 10. 6. 1965, (3) kopii geometrického plánu ze dne 6. 4. 1964, jehož originál byl uložen u katastrálního úřadu, a (4) geometrický plán ze dne 9. 6. 1999.

6. Soud zdůraznil, že záznam byl proveden na základě rozsudku okresního soudu o určení vlastnického práva k nemovitostem, tedy na základě rozhodnutí státního orgánu. Okresní soud ve výroku I. rozhodl takto: „*Určuje se, že vlastníkem pozemku č. p. 6338/2 o výměře 278 m^2 s objektem č. 2099/20A, zapsaných na listu vlastnictví č. 7501 pro Okres Plzeň-město, k.ú. Plzeň, je Česká republika – Okresní úřad Plzeň-jih.*“ Z odůvodnění rozsudku okresního soudu je zřejmé, že vyšel z následujícího skutkového zjištění: parcela č. 6338 byla rozdělena geometrickým plánem ze dne 6. 4. 1964, tím vznikla nově parcela č. 6338/2 o výměře 278 m^2, která byla společně s objektem šesti garáží a kancelářskou nadstavbou (které byly nově označeny jako 2099/20A) převedena Bytovým podnikem Městského národního výboru Plzeň do správy tehdejšího Okresního národního výboru Plzeň-jih hospodářskou smlouvou ze dne 10. 6. 1965. Rozsudek okresního soudu se opíral mimo jiné o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 1992, sp. zn. 4 Cz 29/92, podle něhož Bytový podnik města Plzně (nástupce Bytového podniku Městského národního výboru Plzeň) nebyl oprávněn předmětné nemovitosti vydat, protože je neměl (v důsledku hospodářské smlouvy) v držení ke dni účinnosti zákona č. 403/1990 Sb., o zmírnění následků některých majetkových křivd.

7. Krajský soud nepřisvědčil tvrzení žalobců, že v geometrických plánech z roku 1964 a z roku 1999 jsou zakresleny odlišné nemovitosti, protože oba geometrické plány byly shodné. Novější geometrický plán jen formálně aktualizoval právní stav již existujícího geometrického a polohového určení budovy a pozemku. Toto geometrické a polohové určení dokládá, že předmětný objekt s garážemi je samostatnou budovou.

8. V žádné z listin, které byly katastrálnímu úřadu předloženy, krajský soud neshledal chyby v psaní nebo počtech či jiné zřejmé nesprávnosti. Katastrální úřad tak neměl důvod

k vrácení rozsudku okresního soudu ve smyslu § 8 zákona o zápisech práv k nemovitostem a § 37 odst. 1 vyhlášky č. 190/1996 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, (dále jen „prováděcí vyhláška"). Krajský soud proto uzavřel, že katastrální úřad postupoval v souladu s § 8 odst. 2 zákona o zápisech práv k nemovitostem, pokud do katastru nemovitostí provedl předmětný zápis.

9. Námitku, že k rozsudku okresního soudu nebyl pevně připojen geometrický plán jako jeho neoddělitelná součást, krajský soud neshledal důvodnou. Takovou podmínku občanský soudní řád nestanoví. Předmětné nemovitosti byly ve výroku rozsudku okresního soudu označeny v souladu s § 5 odst. 1 katastrálního zákona a z odůvodnění bylo zřejmé, že okresní soud měl při svém rozhodování geometrický plán z roku 1964 k dispozici.

10. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že nebylo možné samostatně zapsat stavbu garáží na pozemku parc. č. 6338/2, pokud byla tato stavba kolaudována společně s činžovním domem č. p. 2099 na pozemku parc. č. 6338/1. Soud připomněl, že na základě hospodářské smlouvy z roku 1965 došlo ke změně právního vztahu k části dříve zkolaudovaných nemovitostí, proto způsob kolaudace nemohl mít na zápis do katastru nemovitostí vliv.

11. Dále soud zdůraznil, že smyslem řízení o opravě chyb v katastrálním operátu je uvedení údajů v katastru nemovitostí do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Opravou se mění evidované údaje, aniž by došlo k založení či pozbytí vlastnického či jiného práva k předmětné nemovitosti (viz § 5 odst. 7 katastrálního zákona a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2006, čj. 2 As 58/2005 – 125, č. 986/2006 Sb. NSS).

12. Podle krajského soudu nedošlo v posuzované věci ke zřejmému omylu, jak tvrdili žalobci. K problematice výkladu pojmu *„zřejmý omyl"* ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, čj. 1 As 40/2007 – 103, č. 2098/2010 Sb. NSS. Žalobci namítli, že listina, na základě níž byl zápis proveden, nesplňovala požadavky stanovené katastrálním zákonem. V takovém případě musí jít podle citované judikatury o omyl způsobený činností pracovníka katastru. V dané věci však k takovému omylu nedošlo.

13. Na základě rozsudku Nevyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 As 46/2008 - 134, krajský soud dovodil, že návrh, kterého se žalobci domáhali, nemohl být proveden cestou opravy chyby v katastru nemovitostí. Žalobci totiž navrhovali změnit vlastnické právo k předmětné nemovitosti, aniž by doložili listinu, že se právní vztah k nemovitosti změnil. Oprava chyby v katastru nemovitostí však nemůže zakládat, měnit či rušit vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem. Skutečný právní vztah k nemovitosti lze změnit jen na základě příslušné listiny.

14. Krajský soud uzavřel, že v posuzované věci se nejednalo o chybné údaje katastru nemovitostí, které by vznikly zřejmým omylem při vedení katastru, proto nebylo možné žalobcům ve správním řízení podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona vyhovět.

III.

15. Žalobci (stěžovatelé) brojili proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

16. Stěžovatelé nesouhlasili se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí okresního soudu bylo způsobilým podkladem pro provedení záznamu. Zdůraznili, že pro katastrální úřady je závazný pouze výrok rozsudku. Katastrální úřad nebyl oprávněn přezkoumávat odůvodnění rozsudku okresního soudu, dovozovat z něj chybějící informace (např. zda měl soud při rozhodování k dispozici určité listiny) ani dotvářet obsah výroku. Stěžovatelé se domnívali, že katastrální úřad překročil při provedení záznamu meze správního uvážení a možností výkladu závazné části rozsudku zejména z toho důvodu, že vlastnické právo bylo zapisováno ve prospěch jiného státního orgánu.

17. Katastrální úřad je podle § 8 odst. 1 zákona o zápisech práv k nemovitostem povinen zjistit, zda předložená listina neobsahuje chyby v psaní nebo počtech či jiné zřejmé nesprávnosti. Za jinou zřejmou nesprávnost stěžovatelé považovali i porušení povinnosti vyplývající z § 5 odst. 1 katastrálního zákona, podle které musí být nemovitosti zásadně označeny v podkladových listinách aktuálními údaji katastru nemovitostí.

18. Dále stěžovatelé upozornili na novelu zákona o zápisech práv k nemovitostem, která mimo jiné doplnila § 8 odst. 1 tohoto zákona tak, že katastrální úřad je povinen zjistit, zda předložená listina navazuje na dosavadní zápisy v katastru. Daná novela potvrdila to, co již vyplývá ze zásad vedení katastru i z výkladu právních předpisů upravujících zápisy v katastru nemovitostí.

19. Rozsudek okresního soudu určil, že Česká republika je vlastníkem pozemku parc. č. 6338/2 o výměře 278 m^2 s objektem č. 2099/20A zapsaných na listu vlastnictví č. 7501 pro Okres Plzeň-město, k.ú. Plzeň. V době vydání tohoto rozsudku však v katastru nemovitostí údaj o pozemku parc. č. 6338/2 nebyl zapsán. Na listu vlastnictví č. 7501 byl pro k.ú. Plzeň zapsán pouze pozemek parc. č. 6338 o výměře 523 m^2 a stavba garáží byla evidována jen jako příslušenství stavby hlavní č. p. 2099. Je zřejmé, že výrok rozsudku okresního soudu nebyl v souladu s údaji zapsanými v katastru.

20. Dále stěžovatelé namítli, že příslušná část pozemku měla být ve výroku rozsudku okresního soudu označena podle geometrického plánu ve smyslu § 5 odst. 5 a § 19 katastrálního zákona, pokud měl být proveden zápis reálného rozdělení pozemku parc. č. 6338 na dvě nově evidované nemovitosti. Výrok rozsudku měl rovněž na předmětný geometrický plán odkazovat. Pokud rozsudek okresního soudu tyto požadavky nesplňoval, byl pro svou neurčitost nevykonatelný. Navíc kvůli odkazu na neexistující zápis v katastru nemovitostí byl předmětný rozsudek také zmatečný. Stěžovatelé podotkli, že v žalobě nenamítali, že geometrický plán musí být pevně spojen s příslušným rozsudkem, poukázali pouze na obvyklý postup.

21. Stěžovatelé uzavřeli, že uvedené vady způsobují jinou zřejmou nesprávnost rozsudku okresního soudu, kvůli které nemohl být listinou způsobilou pro zápis do katastru. Tuto vadu pracovník katastrálního úřadu měl a mohl zjistit pouhým porovnáním

s údaji tehdy zapsanými v katastru. Katastrální úřad měl proto uvedený rozsudek vrátit zpět s uvedením zjištěných nedostatků podle § 37 odst. 2 prováděcí vyhlášky ve spojení s § 8 zákona o zápisech práv k nemovitostem.

22. Výše uvedený nedostatek rozsudku okresního soudu nemohl být podle stěžovatelů zhojen předložením jakéhokoliv geometrického plánu, tedy ani předložením geometrického plánu z roku 1999, který byl vyhotoven dodatečně až 6 měsíců po vydání předmětného rozsudku.

23. Stěžovatelé tvrdili, že i kdyby šlo o pouhý zápis rozdělení pozemku parc. č. 6338 bez přihlédnutí k rozsudku okresního soudu, zbývající listiny předložené katastrálnímu úřadu by nebyly způsobilým podkladem pro odpovídající zápis. S odkazem na předpisy týkající se stavebního řízení zdůraznili, že k návrhu na zápis rozdělení pozemku by bylo třeba územního rozhodnutí a měřičské dokumentace včetně delimitačního protokolu.

24. Rovněž stavba garáží byla do katastru zapsána v rozporu se zákonem, protože v řízení o zápisu nebyla doložena jediná listina, která by prokazovala její existenci, účel využití, polohopisné určení ani skutečnost, že je způsobilá být samostatným předmětem právních vztahů. Stěžovatelé se domnívali, že dosud neevidovanou budovu nelze zapsat pouze na podkladě rozsudku soudu o určení vlastnického práva k nemovitosti. Bylo by nutné, aby výrok rozsudku i v tomto případě odkazoval na geometrický plán a obsahoval i způsob využití budovy. V katastru nemovitostí není možné samostatně evidovat budovu bez doložení polohopisného určení a kolaudace.

25. Stěžovatelé uzavřeli, že katastrální úřad provedl změny v katastrálním operátu pod položkou č. 1893/2000 v rozporu se zákonem a v rozporu s obsahem předložených listin. Tvrdili, že se jednalo o zřejmý omyl při vedení a změně katastrálního operátu ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.

26. Podotkli, že jejich argumentace není vedena snahou o nadbytečný formalismus, ale snahou o vymezení nezbytných mantinelů správního uvážení při úpravě a doplňování závazného obsahu výroků soudních rozhodnutí. Přitom naznačili, že v posuzované věci došlo k obcházení rozhodovací činnosti soudů, protože správní orgány nejsou oprávněny dovozovat skutečnosti, které nejsou ve výroku rozsudku soudu zmíněny.

27. Závěrem stěžovatelé zdůraznili, že případné provedení navrhované opravy by nemohlo nijak ohrozit práva osoby zúčastněné na tomto řízení (tím byla zřejmě myšlena Česká republika jako osoba, v jejíž prospěch bylo vlastnické právo zapsáno - pozn. Nejvyššího správního soudu), protože jí nic nebrání podat ve věci určení vlastnického práva k předmětným nemovitostem novou žalobu tak, aby soud vydal rozsudek splňující veškeré náležitosti listin sloužících k zápisu do katastru nemovitostí.

IV.

28. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.1

29. Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve přípustností kasační stížnosti, protože v posuzované věci již dříve rozhodl rozsudkem čj. 8 As 49/2011 – 87.

30. Kasační stížnost není v zásadě přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

31. Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky s ohledem na dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Uvedené ustanovení nelze vztáhnout mimo jiné na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu procesní pochybení. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009 – 165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

32. Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku uzavřel, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou spočívající v opomenutí osoby, která připadala v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení. S ohledem na povahu daného pochybení zdejší soud neposuzoval v rozsudku čj. 8 As 49/2011 – 87 důvodnost jednotlivých stížních námitek a nevyslovil závazný právní názor na spornou problematiku. Krajský soud v dalším řízení oslovil danou osobu, ta ovšem práva osoby zúčastněné na řízení nakonec neuplatnila.

33. Kasační stížnost je proto přípustná.

V.2

34. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

35. Kasační stížnost není důvodná.

36. Stěžovatel se domáhal změny záznamu v katastru nemovitostí. Změnu záznamu je možné provést buď cestou opravy chyb v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona, nebo prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. Kritériem pro výběr jedné z nich je povaha požadované změny.

37. Změna záznamu podle § 8 katastrálního zákona je možná pouze tehdy, domáhá-li se žadatel opravy chyby, která vznikla a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru či b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem (§ 8 odst. 1 katastrálního zákona). Otázkou, kdy lze nesprávný zápis v katastru považovat za *„zřejmý omyl“*, se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně např. v rozsudcích čj. 1 As 40/2007 – 103 či ze dne 26. 1. 2012, čj. 4 Aps 4/2011 – 68.

38. Nejvyšší správní soud rovněž setrvale zastává názor, že institut opravy chyb v katastru nemůže sloužit ke změně právních vztahů k nemovitostem ani k odstraňování sporů týkajících se vlastnického práva k nemovitostem (viz např. rozsudky ze dne 30. 5. 2008, čj. 7 As 61/2007 - 88, čj. 1 As 46/2008 – 134, ze dne 16. 12. 2008, čj. 2 As 62/2008 – 91; viz také usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 2. 9. 2004, čj. Konf 62/2003 – 15, č. 403/2004 Sb. NSS). Tento závěr není výrazem nedotknutelnosti činnosti správního orgánu a vyloučení možnosti kontroly či nápravy jeho postupu, nýbrž odráží odlišnou roli správních orgánů a soudů, kdy prvním z nich náleží pouhá evidence vlastnických práv k nemovitostem v katastru na základě předložených listin a druhým z nich náleží v případě nejasností rozhodování o tom, komu ve skutečnosti vlastnické právo náleží (viz rozsudek ze dne 14. 3. 2011, čj. 4 As 34/2010 – 41).

39. Záznamem nemohou vzniknout, změnit se nebo zaniknout soukromá subjektivní práva k nemovitostem jako je tomu u vkladu do katastru (viz § 2 odst. 2 zákona o zápisech práv k nemovitostem). Katastrální úřad nerozhoduje v případě zápisu formou záznamu o vlastnickém právu, ale z úřední povinnosti a bez vlastní rozhodovací pravomoci vyznačuje změnu právních poměrů k nemovitostem nastalou ze zákona, rozhodnutím státního orgánu, příklepem licitátora na veřejné dražbě, vydržením, přírůstkem nebo zpracováním (viz § 7 odst. 1 zákona o zápisech práv k nemovitostem).

40. Pokud požadovanou změnu nelze z výše uvedených důvodů provést cestou opravy chyby a žadatel tvrdí, že provedení záznamu (jehož změny se domáhá) zasahuje do jeho práv či povinností, může se domáhat soudní ochrany podle § 82 s. ř. s. Provedení záznamu do katastru totiž není správním rozhodnutím, ale faktickým úkonem (blíže viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008 – 98, č. 2206/2011 Sb. NSS). Na provedení záznamu, ač k němu nejsou splněny zákonné podmínky, je tak třeba nahlížet jako na nezákonný zásah. Pokud soud shledá zásahovou žalobu důvodnou, zakáže žalovanému provedení záznamu opřené o důvod, který v rámci předmětu řízení shledal nezákonným, a pokud již záznam byl proveden, přikáže mu, aby jej odstranil (viz tamtéž).

41. Vzájemný vztah mezi uvedenými prostředky nápravy vyplývá ze subsidiarity zásahové žaloby, kterou je možné podat pouze tehdy, nelze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky (§ 85 s. ř. s.). Jiným právním prostředkem může být právě institut opravy chyb v katastru (srov. rozsudek čj. 4 Aps 4/2011 – 68, který se zabýval obdobnou procesní otázkou ve vztahu k zápisu do katastru formou poznámky).

42. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem je tedy možné podat např. tehdy, je-li tvrzená nesprávnost záznamu „vyšší kvality“ než pouhý zřejmý omyl. Jinými slovy, pokud se žadatel domáhá přezkumu provedení či neprovedení záznamu jako takového (protože tvrdí, že byl proveden či odmítnut nezákonně), a nikoliv jen opravy zřejmého omylu, musí se vydat cestou žaloby proti nezákonnému zásahu. Jak poznamenal rozšířený senát v usnesení čj. 7 Aps 3/2008 – 98: „*Historický zákonodárce* [...] *zjevně neměl v úmyslu podrobit provedení či neprovedení záznamu proceduře běžného správního řízení, jaké probíhá ve věcech vkladů*“ (bod 22). Podle rozšířeného senátu výsledkem postupu podle § 8 zákona

o zápisech práv k nemovitostem (provedení či neprovedení záznamu) nemá být formální pozitivní nebo negativní akt, ale buď faktický úkon spočívající v provedení záznamu do státem vedené evidence, anebo faktický úkon, jenž je kombinací nečinnosti (neprovedení záznamu) a činnosti (vrácení listiny, která měla být podkladem provedení záznamu, tomu, kdo ji vyhotovil, resp. předložil ve znění od 1. 1. 2012). Úkon, ať již pozitivní (provedení záznamu) či negativní (neprovedení záznamu), podle § 7 a § 8 zákona o zápisech práv k nemovitostem má povahu tzv. jiného úkonu podle § 158 odst. 1 správního řádu (usnesení čj. 7 Aps 3/2008 – 98, bod 22).

43. Ačkoliv stěžovatelé namítli, že došlo ke zřejmému omylu při provedení záznamu, fakticky brojili proti provedení záznamu jako takového. Stěžovatelé se domáhali (1) výmazu vlastnického práva České republiky k budově na parc. č. 6338/2 a pozemku parc. č. 6338/2 v katastrálním území Plzeň, obec Plzeň a (2) zápisu jejich vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Fakticky se tak snažili dosáhnout změny vlastnického práva, resp. jeho zápisu. Taková změna záznamu v katastru však nemůže být provedena cestou opravy zřejmého omylu (viz výše body 38 a 39).

44. Pokud by byl zápis navrácen do původního stavu, jak stěžovatelé požadovali, došlo by k rozporu se skutečným stavem, protože zde existuje pravomocný rozsudek okresního soudu ze dne 14. 12. 1998, který určuje, že vlastníkem předmětné nemovitosti je Česká republika. Naopak stěžovatelé nepředložili žádnou listinu, která by potvrzovala jejich vlastnické právo. Tvrdili pouze, že výrok rozsudku okresního soudu nesplňuje náležitosti listiny, která má sloužit jako podklad pro zápis do katastru.

45. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel a) byl účastníkem řízení na určení vlastnického práva k předmětným nemovitostem (návrh podal tehdejší Okresní úřad Plzeň-jih). Pokud tedy nesouhlasil s jeho výsledkem, mohl se proti tomuto rozhodnutí odvolat a zpochybnit určení vlastnického práva České republiky, příp. namítat nedostatky náležitostí výroku. Nic z toho však neučinil a teprve po deseti letech od vydání rozsudku okresního soudu se pokusil zápis vlastnického práva v katastru změnit návrhem na opravu zřejmého omylu podaným dne 12. 2. 2009. Touto cestou však nelze revidovat předmětný rozsudek o určení vlastnického práva.

46. V této souvislosti je vhodné podrobněji připomenout skutkové okolnosti, z nichž okresní soud při určení vlastnického práva vyšel. Dne 16. 5. 1991 Bytový podnik města Plzně (předávající) uzavřel s několika osobami [mezi nimiž byla i O. M., matka stěžovatele a), která zemřela dne X] dohodu o vydání věci – domu č. p. 2099 na ulici Radobyčická v Plzni a stavební parcely č. 6338 v k. ú. Plzeň. Tato dohoda byla uzavřena podle § 5 odst. 2 zákona č. 403/1990 Sb., o zmírnění následků některých majetkových křivd.

47. Registrace dohody Státním notářstvím Plzeň však byla na základě stížnosti pro porušení zákona zrušena rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 1992, sp. zn. 4 Cz 29/92, protože Bytový podnik v době uzavření předmětné dohody nevykonával právo hospodaření k celé nemovitosti, která měla být vydána. Část předmětné nemovitosti (parcela č. 6338/2 společně s objektem 6 garáží a kancelářskou nástavbou č. p. 2099/20A) byla totiž hospodářskou smlouvou ze dne 12. 7. 1965 převedena do správy tehdejšího Okresního národního výboru Plzeň-jih. Nejvyšší soud uzavřel, že bytový podnik neměl nemovitosti v držení, proto nebyl oprávněn je vydat, a vrátil věc Státnímu notářství

k dalšímu řízení. Státní notářství ovšem krátce nato zaniklo a spis byl uložen do archívu Okresního soudu Plzeň-město.

48. Po smrti O. M. Okresní soud Plzeň-město schválil dohodu o vypořádání dědictví, podle níž podíl k předmětným nemovitostem nabyli rovným dílem 1/6 její děti, mezi nimi i stěžovatel a). Na základě tohoto rozhodnutí a dohody o vydání věci katastrální úřad provedl vklad do katastru ve prospěch spoluvlastníků. Z podnětu Okresního úřadu Plzeň-jih byl následně nalezen spis týkající se registrace výše uvedené dohody o vydání věci, který byl zaslán katastrálnímu úřadu. Součástí spisu byl také rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Cz 29/92, který registraci dohody o vydání věci zrušil.

49. Okresní soud v rozsudku o určení vlastnického práva uzavřel, že Okresní úřad Plzeň-jih prokázal, že je vlastníkem předmětných nemovitostí.

50. Ve světle výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud souhlasí se správními orgány i krajským soudem, že změna záznamu požadovaná stěžovateli nemohla být provedena cestou opravy chyby podle § 8 katastrálního zákona. Pokud stěžovatelé chtěli podrobit přezkumu provedení předmětného záznamu z hlediska jeho zákonnosti, měli možnost podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem (ve lhůtě stanovené § 84 odst. 1 s. ř. s.), v níž mohli namítat, že provedení záznamu zasáhlo do jejich vlastnického práva. Ani této možnosti však nevyužili. Tímto ovšem zdejší soud nezaujímá stanovisko k otázce, zda by byla žaloba stěžovatelů úspěšná, protože věcné posouzení zákonnosti předmětného záznamu mu v tomto řízení nepřísluší. Z tohoto důvodu se zdejší soud již nezabýval dalšími stížními námitkami.

51. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

52. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. srpna 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu